

Olv.: Iz 45,1.4-6 – 1Tessz 1,1-5b – Mt 22,15-21
Szabad-e adót fizetni a császárnak?

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Kedves Testvérek! Ma missziós vasárnap van. A mai perselygyűjtést a világmisszió céljaira fordítjuk. Mi a lényege ennek az üzenetnek? A válasz egyszerű.

A világ rászorul a megváltásra!

Az ember rászorul a megváltásra, akár elfogadja, akár nem! Számtalan jele van annak, hogy mennyire igaz ez a kijelentés. Ezen a mai vasárnapon kérjük Isten segítségét, hogy az egyház, - amelynek mi a tagjai vagyunk, - missziós egyház legyen. Isten üzenetének hordozója. Ne felejtsük el, Jézus nem hivatalnok volt. Jézus nem egy irodában ült és várta a klienseket, hanem

Jézus az emberek után ment!

Ha az egyház misszionálni akar, akkor nem szabad elfelejteni azt az igazságot, hogy *a természetfölötti a természetesre épít*. Először fogadjuk el az embereket. Először szeressük az embereket. Ezek természetes megnyilatkozások. Egyébként ezt minden ember várja a másiktól. Ha ezt megtesszük, erre képesek leszünk, akkor talán a templomba is eljönnek velünk istenimádásra. De fordítva nem megy, hogy először jöjjenek a templomba, aztán majd egymással is összetartozunk. Fordított a helyzet. Kérjük az Isten kegyelmét, hogy kövessük azt a Jézust, aki az emberek után ment. Az embereket kereste és hazavitte az Istenhez.

***Hozzuk haza az embereket az Isten házába,
hozzuk haza őket istenimádásra, istendicséretre, mert ez az üdvösség!***

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Ahogy a szentmise bevezetőjében említettem, ma missziós vasárnap van. A gondolataimat három szempont szerint építettem fel.

Az első témakör: A világ rászorul a megváltásra.

Mi nem lehetünk olyan naivok, mint Marx és Engels, akik hittek a rousseau-i jó emberben. Mi ismerjük a tanítást az áteredő bűnről. Tudjuk, hogy ez a bűn meghatározza mindegyikünk életét, mert a jó meg a rossz bennünk van, bennünk vívja küzdelmét. Isten ebben segít nekünk, amikor egyszülött Fiát adja oda, hogy senki el ne vesszen. Végérvényesen ne szenvedjünk vereséget. Újra meg újra kudarcot vallunk, újra meg újra elbukunk, alul maradunk. De Isten atyai szeretettel szeret és segít bennünket, hogy fölkeljünk és emberhez méltó életet éljünk, minden kudarcunk, minden gyarlóságunk ellenére.

A második témakör: Sok-sok jel igazolja, hogy ez a világ rászorul a megváltásra.

Ezek meggyőznek bennünket, hogy a világban gondok vannak és ezeket az ember egyedül nem tudja megoldani.

A harmadik témakör: Hogyan vagyunk mi keresztények?

Ez a lelkiismeretünkhöz szól.

Megtaláljuk-e helyünket ebben a mai korban?
 Helyünk van-e ebben a világban?
 Mi keresztények tudjuk-e teljesíteni missziós küldetésünket?
 Hiszünk-e az Isten igazságaiban?
 Az Ő tanítása számunkra örömhír-e?
 Ez akkora öröm-e a számunkra, hogy mindenkivel közölni akarjuk, akár szó nélkül.
 Akarunk-e kovász lenni a világban?
 Akarunk-e fény lenni, akárcsak picinyke fény, hogy az emberek eligazodjanak?

Ezen gondolatmenet megvilágítására itt van ez a mai evangélium.

Csodálatos, mert arról van szó, hogy aki adót vet ki, az hatalmat gyakorol fölöttünk, ha tetszik, ha nem. Senki se szereti az adót. Mindenki egy kicsit igazságtalannak tartja. Valójában arról van szó, hogy kinek van hatalma fölöttünk? Jézus Krisztus tanítása szerint az e világi vezetőknek nem lehet korlátlan hatalma az ember fölött. A hívő ember kapcsolata mindig törékeny a hatalommal, a politikával, az e világi vezetőkkel, mert a hívő ember az a valaki, aki a lelkiismeretére hivatkozik. A lelkiismeretünk fölött nincs hatalma senkinek, csak az Istennek.

Testvérek! Annak érdekében, hogy küldetésünk elmélyüljön, állítsuk világosan magunk elé azokat a jeleket, amelyeknek tanúi vagyunk.

Az első: szabad verseny. A személyek és a közösségek között ijesztő feszültségek vannak. Ez mindig így volt, de ma ezek ijesztőek. Azért, mert ez a világ amelyben élünk meghirdette a versenyt, a szabad versenyt. Ugyanakkor ehhez az egyenlő feltételeket nem tudja biztosítani, nem is lehet. Ezért vakmerő és embertelen egy ilyen versenybe szólítani mindenkit. Ebben a versenyben az ember személyét féltjük, a személy az, aki szükségképpen áldozatul esik. Ezért mi ezt soha így nem fogadhatjuk el. Ez ellen mindig tiltakozunk. Arról nem is beszélve, hogy nagyon sok e világra született ember be sem vonható ebbe a versenybe. Mi lesz velük? Mi az ő sorsuk? Hogyan hordozzuk az ő ügyüket? Hogyan törődünk velük?

A második: gazdasági problémák. Ma ez napi kérdés. Mosolyogni való. A világ javai néhány ember kezében vannak. Ezek az emberek megegyeztek egymással jó régen - a második világháború után - és nagyon ügyesen kisegítik egymást, mindig éppen azt, aki bajban van, a mi bőrünkre. Most homokszem került a fogaskerekek közé. Valaki kihátrált ebből. Gyakorlatilag e kisdud kör játékaiban vagyunk az áldozatai, az egész világ. Világproblémáról, világválságról beszélnek. Futkosnak az államok vezetői, a pénzügyminiszterek, a gazdasági vezetők. Játék. Ugyanakkor ennek rengeteg áldozata van. A világ kiszolgáltatott ennek a kevés embernek. Összezsugorodott a világ, a glóbusz majdnem átlátható. Ezek az emberek nem látják be a maguk elvakultságában, önzésében, a világi javakhoz való ragaszkodásukban, hogy közben sokan oly mértékben elszegényednek, ami az emberhez méltó életet teszi lehetetlenné.

Tíz évvel ezelőtt voltam Rómában egy világkongresszuson, ahol gazdasági kérdésekről volt szó egyházi megvilágításban. Ott hallottam először ezt a pár ember kérdést. Megdöbönt mindenki. Befejezéskor az egyik bíboros az egész egy hetes kongresszus üzenetét így összegezte: *el ne felejtsek, a világ jövője a szegények kezében van.* Tíz év telt el azóta. Ma ez az igazság egyre inkább úgy tűnik, hogy a mindennapok igazsága. Ma már nem ott tartunk, hogy valamit adunk, adományt, ajándékot, segílyt. Ma megroppant a világ egyensúlya. Előbb-utóbb rákényszerülnek javaik megosztására azok, akik ezt egyébként nem tennék. Ha

nem, akkor fájdalmas következmények lehetnek.

*A harmadik nagyon komoly kérdés: **a haladás, elsősorban a technikai haladás.*** Általában nem az ember javát, nem az ember érdekét szolgálja. Az embereket senki sem készítette föl és ma sem segítik őket abban, hogy ezzel az adománnyal, amit a haladás jelent, élni tudjanak. Rengeteg ember képtelen élni ezekkel. Amit mi előírtunk magunk számára, a haladást, az ma a visszájára fordult. Az egész gondolkodásunkat kell megváltoztatni. Az egész emberiségnek el kell jutnia odáig, - missziós vasárnap ezt különösképpen is hangsúlyozzuk, - hogy **kevesebb is elég!** Kevesebb is be kell érünk, különben a termelés és fogyasztás rendszerében elpusztulunk. Gondolkodjunk el azon, hogy mi az ami igazán fontos, mire van szükségünk. Akkor döbbenünk arra rá, hogy nem a javak a legfontosabbak és nem annyira fontosak, amennyire a haladás beállítja, hanem **sokkal fontosabbak vagyunk egymásnak!** Több időnk is lesz egymásra, ha úgy akarjuk. Erre is föl kell készíteni lelkileg az embereket. Valójában az embernek a másik ember lehet ajándék.

*A következő nagyon komoly problémája a mi korunknak: **a környezetszennyezés.*** Erről mindenki beszél és állandóan hallunk róla. Ez olyan mértékű, hogy a világ létét, a világ egyensúlyát és a mi életünket is veszélyezteti. Az egészségünkről van szó. Most nem a kínaiak poraira gondolok csupán. Számtalan olyasmi van, amiről nem is tudunk. Ez a világ, amelyben élünk olyan mérgezett, hogy az élet egészséges feltételei hiányoznak.

*Következő probléma: **az üldözések, üldöztetések.*** Gondoljunk arra a hegemoniára, amit egyik-másik hatalom, vagy állam úgy értékel, hogy neki joga van mindenkit rendreutasítani, rendszabályozni. Számtalan üldöztetésről hallunk, ami faji, vallási, kulturális szempontokra hivatkozik. Milliót lehetne még felsorolni.

Ezek a problémák azt igazolják, hogy a világ megváltásra szorul.

Ezen a mai vasárnapon a felelősséget mélyítsük el magunkban. Akarunk-e Jézus közösségéhez tartozni, aki azért jött, hogy ebben a világban fölépítse Isten országát. Isten országa ebben a világban azt jelenti, hogy mi Jézushoz igazodunk. Ő van életünk középpontjában. Az Ő igazságai, az Ő értékei határozzák meg a gondolatainkat, a mindennapjainkat. Mindenképpen részt kérünk Jézus prófétai szelleméből, Jézus prófétai küldetéséből. Ez csak akkor lehetséges, ha lemondunk a mindenkori e világi hatalomhoz való elvtelen alkalmazkodásról, amivel valami kis előnyünket megmenthetnénk. Erre válasz a mai evangélium üzenete.

A kérdés az, hogy kinek van hatalma fölöttünk, a császárnak vagy az Istennek? Jézus világosan látta, hogy csapdát állítanak neki, ezért kérte tőlük az adópénzt. Azt az eszközt, amit a zsidók használtak, amivel fizettek. Ez azért volt önellentmondásos az ő világukban, mert ezen a pénzen a császár képe volt. Zsidóknak a képábrázolás tilos volt. Nem is vehették kézbe ezt a pénzt. Másodszor ez azt jelentette, hogy elismerték a császár hatalmát maguk fölött. A vallási törvényük szerint erre nem volt lehetőségük, mert csak az Isten hatalmát ismerhették el. Így bizonyos értelemben elismerték a császárt, mint istent. A római császár isteni tiszteletet kívánt a személye iránt. Tökéletes Jézus leleplezése.

Testvérek!

Ebben a történetben arról van szó, hogy Jézus korlátozza a világi hatalom lehetőségeit. Igen, adót kivethet. A keresztény ember is megfizeti az adót és ezáltal elismeri maga fölött a

hatóságot. De a főhatalom az ember élete fölött az Istené, akitől az életet kapta. Jézus azt mondja, az ember lelkiismerete fölött az e világnak nem lehet hatalma. Ezt igen komolyan fogalmazzuk meg a magunk számára, mert keresztény önazonosságunk ezen áll vagy bukik. Amikor a lelkiismereti kérdésekben habozunk és elvtelenül akarunk megfelelni a világnak, akkor hátat fordítunk az Istennek.

Az őskeresztények idején, a keresztény üldözések korában mindig azt kívánták a császárok, meg az uralkodók, hogy őket istenként tiszteljék a keresztények. Volt aki behódolt, volt aki nem. Inkább meghalt. Bismark kancellár korában katolikus keresztények nem vehettek részt a hivatali életben, mert azt mondta, hogy megbízhatatlan emberek. Ugyanis éles helyzetekben majd inkább az egyháznak, a pápának, meg az Istennek engedelmeskednek, nem neki. A totalitárius rendszerek mindig azt várták el a keresztényektől, - a nácik is, a kommunisták is, - hogy az ő szándékukat, az ő akaratukat fogadják el és támogassák. Ha a mi negyven évünkre gondolok, abból is rengeteg példát lehet említeni az egyházunk életéből, például a békepapok rendszerét.

Testvérek!

Kié a hatalom? Bizonyos hatalma van fölöttünk azoknak, akik a rendszereket fenntartják, de mi keresztények arról sosem mondhatunk le, hogy ebben a világban az Isten országát építsük. Addig vagyunk keresztények, amíg ez mindennek fölött áll a mi gondolkodásunkban, a mi szemléletünkben és a mi életvitelünkben. Ha erre képesek vagyunk, akkor lelki békénk lesz. Talán üldöztetések közepette, de Isten barátaiként élhetjük az életünket. Ez a kapcsolat pénzen nem váltható meg, csak így ez által. Ne adjuk el.

+ **A M E N** +

Szentmise befejezése

Szeretném bátorítani a Testvéreket elinduláskor. Az utóbbi 10 évben egyre kevesebben járnak vasárnap templomba. Ugyanakkor egyre többen fordulnak az egyház felé, ahol egyértelmű igazságokat találnak életük, társadalmi helyzetük szempontjából. Ez a keresztények kritikája. Már azok is az egyház felé fordulnak bizonyos értelemben, akiknek semmi közük hozzá egyébként eszmeileg, lelkileg. Ez mindenképpen mozgósítsa a mi lelki erőinket. Szeretném, hogy a Testvérek ennek tudatában legyenek jelen a világban mint keresztények.

Ennek sajátos feltétele van. A templomi közösség, az egyházi közösség nem baráti társaság, *ez testvéri közösség*. Ez nem a szerinti, hogy ki a szimpatikus meg ki nem. Azok menjenek el és a szimpatikusok alakítsanak egyesületet maguknak. Az egyház az testvéri közösség. Ezt jegyezzük meg. Mindenki testvérünk, az is akit nem ismerünk. Ismerjük meg egymást. Legalább arcról, kedvesen. Forduljuk egymás felé, mosolyogjunk egymásra, szólítsuk meg egymást és tudatosítsuk magunkban, hogy testvérek vagyunk. Nagyon fontos. Látom azt a veszélyt is sajnos, hogy egyesületfélévé válnak az egyházközségek. Kiránduló csapatok lesznek, zárandok utakra mennek. Ez is jó. De a hangsúly a lényegről ne kerüljön máshova.

***Testvéri közösség! Mindenki egyforma! Az is testvérem, aki nem olyan szimpatikus!
Ez legyen a vezérfonal!***

+ **Á L D Á S** +